

ook dat van de vakantie. Maar soms, middenin het zenuwslopende werk van talloze keeren dezelfde zinnen nalezen, voelde hij een scherp steek door zich gaan. Dan herinnerde hij zich eensklaps zijn plan. Bliksemsnel bekeek hij het, van alle kanten, maakte het aantrekkelijk, overwoog, schrok, glimlachte, genoot, tuimelde omlaag in de teleurstelling en bouwde langzaam en voorzichtig weer op, schoof het dan weer naar een milderen achtergrond en dook opnieuw onder in het werk.

Soms dacht hij, dat misschien een ingespannen bestaan, een leven vol verplichtingen, lessen, zoodat geen tijd voor iets anders overbleef, hem zou redden en op den duur alles zou doen vergeten. Dan koesterde hij bijna het eentonige correctiewerk, was hij verliefd op de vele beslommeringen van examens. Maar na elke onderdompeling in den arbeid, kwam hij weer boven, stond hij weer tegenover zichzelf, kaal en verlangend.

Hoe hij ook wroette en peuterde, een bevredigende oplossing kon hij niet vinden. Wanhopig door de vele moeite, die het hem kostte zich genegenheid te verwerven, gaf hij het dan weer op. Hij zou de dingen maar op zijn beloop laten, misschien kwam de oplossing vanzelf.

Dit gaf hem voor eenigen tijd rust. Maar dan, onverwacht, viel de gejaagdheid weer op hem. Dan sloofde hij zich weer af om een eindelijke oplossing te vinden. Hij vond er dan ook een. Hij zou rustig wachten tot de knaap weer eenmaal tegenover hem in de kamer zat. Alles zou dan misschien veel vlotter verlopen, dan hij zich voorstelde.

Het uitstel bleef verkwikkend tot Dinsdagmiddag. Maar om vier uur vernam hij, dat er den volgenden middag leeraarsvergadering zou zijn. Hij kon niet wegblijven. Thuis schreef hij Freek een briefkaart, dat hij verhinderd was wegens ambtelijke bezigheden. Meer niet. Het was ook een geldige verontschuldiging tegenover zichzelf. Maar deze laatste uitvlucht werd een teleurstelling en een duidelijk zelfbedrog. Echter deed hij daarna de verheugende ontdekking, dat het eigenlijk zoo veel beter was. Freek zat voor zijn overgangsrepetities naar de vijfde klas en zou meer dan genoeg te doen hebben. Beter was het alles te laten wachten tot de drukke tijd voorbij was. Er zou dan een tijd van rust aanbreeken en zij zouden beiden beter kunnen spreken en genieten van de dagen.

Dr Van Leeuwen wreef zich verheugd in de handen. Alleen de spiegel weerkaatste een gezicht waarin angst en wanhoop leefden.

II

De laatste rommelige dag voor de vakantie was voorbij. Alles was geregeld.

Dr Van Leeuwen had Freek nog even gesproken en hem gevraagd bij hem te komen. Freek had het beloofd, dus kon den volgenden dag begonnen worden met het inhalen van de geleden schade.

Het was prachtig weer, volop zomer en er hing voor Dr Van Leeuwen iets in de lucht, dat onmiskenbaar op veel geluk wees. Ook Freek was in een uitstekende stemming. Hij was met prachtige cijfers naar de vijfde klas gegaan. Na de vakantie kwam hij dus in de hoogste en kon hij, met dezelfde, koele onverschilligheid de leerlingen der lagere klassen bekijken, als waaraan hij zich zoo geërgerd had bij de vorige vijfdeklassers. Je voelde nou tenminste dat je opschoot, dat je wat werd.

Ook waren zijn vacatievooruitzichten verbeterd. Tot nog toe was hij bijna altijd in